

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790405952/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

de og i andre fornemme Quarterer. Et enkelt Sted brænder endnu Lys; maaskee en Syg, siger man til sig selv, eller En, der har isinde snart at blive det. – Med saadanne og andre lignende behagelige Tan-ker fordriver man Tiden, imedens man faer sig en god Motion og sover herligt, naar man endelig kommer iseng. Om det just var slige Ideer, jeg den Aften underholdt mig med, eller om jeg endnu grundede paa hvad Frits Schiøtt havde fortalt mig om Communisterne, eller jeg muligt recreerede mit Sind med ganske andre kortvillige Betragtninger, skal jeg ikke kunne sige for bestemt, da jeg ikke mere husker det. Men det kan ogsaa være ganske ligegyldigt, nok er det, at jeg var naaet til Hjørnet af Gothersgade. Her blev min Opmærksomhed paa det Nærværende atter vakt ved Synet af et qvindeligt Væsen, der gik mig forbi, men saa hurtigt, at jeg ikke fik anstillet den paa en saadan Tid af Døgnet aldeles nødvendige Undersøgelse af Figur, Alder, Ansigtstræk o.s.v. Jeg samlede mig derfor, forcerede mine Skridt, men sagtnede dem snart igjen, da jeg saae min Ubekjendte staae stille ved et Huus. Nu hørte jeg Lyden af en Klokke, og skyndte mig saa igjen, for at faae min Videbegjærighed stillet inden der blev lukket op. Da jeg syntes, at det kunde være Passende at sige noget Pent, yttrede jeg min Forundring over, at Jomfruen allerede gik hjem; omtalte hvor fiint det er at gaee Morgentour, samt at jeg gjerne vilde have tilbudt Jomfruen, at gaee under min Paraply, hvis den ikke tilfældigviis var nødsaget til at holde sig hjemme, da den ikke befandt sig videre vel.

Til al denne Ziirlighed svarede den unge Pige, thi ung saae jeg hun var, ikke et eneste Ord; kun hørte jeg ligesom et Suk, eller et «o Gud», og hun ringede endnu engang, medens hun rystede over hele Legemet, og paa alle Maader røbede en heftig Bevægelse. Jeg overveiede, om jeg endnu engang skulde henvende mine høflige og be-roligende Ord til hende, eller om jeg skulde trække mig lidt tilbage, og i Afstand see til om hun blev lukket ind. Jeg valgte det Sidste, og saae nu et Vindue blive aabnet paa første Sal, og et Hoved med en hvid Nathue vise sig. Jeg nærmede mig atter, for at høre hvad Hovedet fortalte, og kom tidsnok, for at faae Slutningen af Talen, hvoraf jeg kunde forstaae, at Pigebarnet var bleven for længe ude, og at han nu bad hende paa en høflig Maade at gaee Fanden i Vold. Jeg kunde ikke undlade at yttre min Mening om Sagen, og at foreslaae ham lempeligere Forholdsregler, indtil Tiden udviste at hans Overbærelse

var spildt paa en Uværdig. Jeg var meget veltalende og anvendte paa passende Steder flere smukke Figurer; jeg vilde netop til at benytte en Metaphor af slaaende Virkning, for at paapege ham Muligheden af, at han selv kunde blive modtaget paa en lignende Maade, naar han paa en smuk Morgen vendte hjem til sin Ægtefælle i en ubehagelig Tilstand, da han afbrød min Tales Strøm ved at fortælle mig, at han nu kunde see hvilket Selskab hans Jomfru søgte, og at han vel kunde begribe, at hun fandt det behageligere at føite omkring ved Nattetider end at opfylde sine Pligter og føre sig anstændigt op. Jeg forsøgte forgjæves at standse hans Foredrag, som han iøvrigt forzirede med fine Titulaturer, saasom: Løsgjænger, Dagdriver, Sviregast o.s.v., jeg forsikkrede ham, at det var mig, der havde Ordet i denne ligesaa hæderlige som intelligente Forsamling; men han lod ikke til at have nogen Takt for den parlamentariske Orden, thi da han havde udtalt sit sidste Ord, hvilket var: *crapule!* smækkede han Vinduet i.

Jeg saac mig omkring om jeg ikke kunde finde en lille Steen; jeg vilde gerne have sendt ham den som en venskabelig Erindring. Men da der ingen saadan var i Nærheden, nøiedes jeg med i nogle ziirlige Talemaader at bevidne ham min Tak for hans fine Behandling, ønskede ham en Jomfru, der saae mere paa Løn end paa honnet Omgang, og sluttede endelig med at haabe, at hans skjønnede Ægtehalvdeel ikke maatte have forkjølet sig, imedens han stod i aabent Vindue. Derpaa vendte jeg mig om efter Pigen, som var gaaet langsomt ned ad Gaden. Da jeg nærmede mig hende, standsede hun, lænede sig op imod Muren og græd. Jeg vilde opmuntre hende, men hun afbrød mig og sagde:

Jeg er mere ulykkelig end De troer, ellers vilde De neppe være saa lystig.

Jeg sagde hende, at det virkeligt gjorde mig ondt for hende, uagtet jeg ikke kunde see nogen stor Ulykke i at miste en Huusjomfru-Plads, især hos saadanne Folk; men at det aldeles ikke kunde nytte hende noget, om jeg vilde græde med, hvilket tillige var min Natur imod. Jeg spurgte hende tilsidst, hvor hun vilde hen, om hun ikke havde nogen Familie at gaae til; om hendes Moder ikke levede.

Nei, for Guds Skyld, raabte hun næsten ængstelig, ikke der, aldrig. – O, jeg gjorde bedre i at springe i Kanalen.

Hun græd bitterlig, vred sine Hænder, og syntes af Sorg neppe at kunne holde sig opreist. Endelig sagde jeg: